

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 26^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy örült naplójából.

(Vég e.)

Martius 26-kán

nap és éj közt.

Ma jött a' pedellus, 's felszöllitott a' cancellariába menetelre, minthogy már három héten tul maradtam-el a' hivatalból, Tréfából elmentem. A' főnök azt gondolta, hogy őt köszönteni, magamat pedig menteni fogom; de én egykedvűleg, sem kegyelmetlenül sem hódolólag, néztem reá, 's helyemre ültem, mintha mi sem történt volna. Nézeltem a' cancellaria holmiját, 's gondoltam: „ej ha tudnák, ki ül köztök! Ah édes Istenem, milly zürzavar volna az! És a' főnök is éppen olly mély hajtással köszöntene, mint most az igazgatót.” — Egy papirt, nem is tudom, mi neműt toltak előmbe, hogy belőle kivonatot készítsek; de én meg sem illetem. Kis idő mulva minden mozgásban volt: susogák, az igazgató jó. Sok tisztviselő igyekezett szeme elébe kerülni: én csendesen maradtam. Midőn a' mi osztályunkhoz került, mindnyája gombolózott: én éppen nem. Puff! egy igazgató! 's én felkeljek előtte? Soha sem! Micsoda igazgató ő? — Csak dugó és nem igazgató; egy mindennapias, közönséges dugó, melylyel üveget dugdosunk. Különösen nevetséges volt, midőn egy papirost, aláírás végett előmbe toltak. Ők azt hitték, hogy mint máskor, a' lap aljára irom nevemet: átnézte ez 's ez. Igen, ha bolond voltam volna! Nem, felülre, hova az igazgató szokta magát írni, rajzolám: „nyolczadik Ferdinand.” Milly ünnepélyes csend terült-el! Hanem én csak kezemmel intettem, 's mondám: „Nem kívánom semmi jelét a' hódolatnak!” 's ezzel távoztam.

Innen egyenesen az igazgató lakába mentem. Nem volt honn; az inas nem akart beereszteni: de én jól oda mondtam, úgy hogy füleit leereszté, 's hallgatott. Egyenesen a' toilette-terembe lopódtam. Ő éppen tükör előttült, felugrott 's visszavonta magát. 'S még sem mondtam neki, hogy spanyol király vagyok. Csak annyit mondtam, hogy olly szerencse környezi, millyet nem remélt, 's hogy

mi, ellenségink daczára is, egyesülünk. Most többet nem akartam mondani; mentem. — O ez hűtelen nép, azok az asszonyok! Csak most láttam-át, mi a' nő. Eddig még senki sem tudta, kibe szerelmes. Én fedeztem-fel legelőször, hogy a' nő az ördögbe szerelmes. Igen is, tréfa nélkül! a' physicusok ostobaságokat firkálnak össze, hogy a' nő ez 's az; nem, ő csak az ördögöt szereti. Nézzed csak amaz első rendű páholyból hova irányozza távcsővét! Azt gondoljátok, azt a' sirtetemet nézi ama csillagos mellel? Isten mentsen-meg! ördög után néz, ki amannak háta mögött kullog. Nézd csak, éppen most rejtőzött ama vastagnak öltönye alá! Nézd csak, onnan integet előre ujjaival. 'S ő hozzá megy nőül — igen is hozzá-megy! Ez mind dicsvág, 's ezen dicsvág onnan jó, hogy hajtekercse alatt egy üvegcséje van, és ez üvegcsében egy féregke van, nagyobb egy gombostű fejénél. És ezt bizonyos borbély szerzi össze, ki a' borsó utzában lakik. Nem emlékezem jól nevérol.

Datum nélkül;

e' napnak nem volt datuma.

Incognito indultam a' Newski sétaterre sétálni, és semmi által nem árulám-el magamat, mint spanyol király. Nem tartám helyesnek, ott az egész világ előtt magamat megismertetni, mielőtt az udvarnál bemutatva volnék. Ezt azonban nem tehettem, mivel spanyol nemzeti öltönyöm hiányzott. Bár csak valahol királyi palástot kapnék! Meg akartam rendelni egy szabónál, de városbeli szabóink nagyon tudatlanok. Elhatároztam e' palástot saját egyenruhából, melly a' nélkül is csak kétszer volt rajtam; készíttetni. Hogy azonban a' kontárok semmit se rontsanak-el, magam akarom varrni, és hogy senki se lássa, bezártt ajtóknál. Egyenruhámat darabokra metéltem, mivel a' módornak egészen másnak kell lenni.

Nem emlékezem a' datumra.

Ez nem is volt hónap;

a' hóhér tudja, mi volt.

A' palást megvarrva, kész. Mawra hangosan felkiáltott, midőn felöltém. Még sem határozhatom-el, hogy az udvarnak bemutatassam magamat. Még most sem jött semmi követség spanyol országból, 's követség nélkül nem illenék megjelenni; rangomnak nem volna az udvarnál semmi hitele. Minden pillanatban várom őket.

Első datum.

A' követség kimaradása végetlenül nyugtalanít. Mi tartóztathatja őket vissza! Alkalmasint francia ország oka. Ez már csakugyan kárt ohajtó hatalom. A' postán voltam kérdeni, valljon a' spanyol követség nem érkezett-e meg. De a' postaigazgató rettenetesen tudatlan; ő semmiről sem tud. — Nem — mond ő — itt semmi spa-

nyol követség nincs; hanem, ha vannak küldendő levelei, tehát a' szabott árért felvesszük. — Hát még mit! miért a' levél? a' levelek ostoba dolgok; a' gyógyszerészek irnak leveleket.

Madrid február 39-kén.

'S így már spanyol honban volnánk. Olly sebesen jöttünk, hogy alig tudtam magamhoz jönni. A' spanyol követek ma jelentékbe magukat nálam, 's azonnal kocsira ültem velök. Nekem szokatlan volt e' rendkívüli gyorság. — Olly sebesen utaztunk, hogy fél óra alatt elértük a' spanyol határokat. Nem hiába vannak most egész Európában vasutak, és a' gőzönyök bámulatos sebességgel haladnak.

Különös föld ez a' spanyol ország! Midőn az első szobába értünk, egy csoport embert láttam borotvált fejjel. De mindjárt eltaláltam, hogy ezek vagy grandok, vagy testőrök. A' status-cancellariusnak magaviselete, ki kezemnél fogva vezetett, igen különösnek tetszett. Egy kis szobába taszított 's mondá: „itt ülj, és ha még tovább is Ferdinand királynak akarsz hivattatni, majd kiüzöm fejedből a' mámort.“ — De én jól tudván, hogy ez csak próba, nyomasan oda mondtam neki véleményemet; mire ő botjával kétszer hátamra vágott olly erősen, hogy csaknem fennhangon kiáltottam. De visszatartóztattam magamat, mert megemlékeztem, hogy lovagszokás, magas helyzet elfoglalásánál ütlegetek kapni, és éppen spanyol országban e' lovagszokás még most is gyakorlatban van. Mihelyt egyedül voltam, a' status-foglalatosságoknak adtam magamat. Felfedeztem, hogy China és spanyol ország ugyan azon egy föld; csak tudatlanságból tartatnak különböző tartományoknak. Én tanácslom mindenkinek szorgalommal papirosra írni e' szót „spanyol ország“ és — tüstént China lesz belőle.

Azon eset, mellynek holnap kellene történni, rendkívül megijesztett. Holnap t. i. hét órákor történik, hogy a' föld holdra ül. Én az ország házába siettem a' rendőrségnek parancsokat osztani, hogy, ha lehet, akadályozzák e' szerencsétlenséget. A' borotvált Grandok, kik közül egy csapatot találtam a' szalában, igen okos emberek lehetnek; mert alig mondtam nekik: „uraim, mentsük-meg a' holdat, a' föld reá akar ülni!“ — mindjárt siettek mindnyájan, legfelsőbb kíváнатomat teljesíteni, és sokan akartak a' falon felmászni, hogy a' holdhoz juthassanak. Hanem ezen pillanatban jött a' fő cancellarius. A' mint meglátták, mindnyája szétfutott. Csak én, mint király, maradtam. De a' cancellarius legnagyobb bámultomra botalt ütött, és szobámba kergetett. Illy erejek van spanyol országban a' népszokásoknak.

Ugyan azon januáriusban, februárius
után következő évben.

Még most sem okosodhatom-ki belőle, milly föld lehet spanyol ország. A' népszokások és udvari etikettek egészen szokatlanok. Én nem értek semmit, éppen semmit, a' legkevesebbet sem belőle. Ma megeretválták fejemet, bár milly erővel lármáztam is, hogy nem akarok barát lenni. Nem tudok vissza emlékezni, mint történt az, hogy fejemre hideg vizet csepegtettek. Illyen pokol-kint soha sem éreztem. Közel voltam hozzá, hogy dühösködjem, alig birtak tartani. Én meg nem bírom fogni magyarázatát e' különös szokásnak. Ostoba, oktalan szokás! Megfoghatlan azon királyoknak gyávaságuk, kik illy szokásokat el nem törültek. — Valószínűleg az inquisitio kezei közé estem, és kit eddig fő cancellariusnak tartottam, maga a' fő inquisitor. De hogy vethette magát egy király alá az inquisitionnak? Meg lehet francia ország részéről történt ez; talán Polignac által. O, beh fertelmes ember az a' Polignac! Ő megesküdt engem halálíg üldözni. — De hiszen tudom én barátom, hogy téged az Angol orrodnál fogva hurczol. Az angol nagy politicus. — Ő tud keringni. Hiszen azt az egész világ tudja; mikor Anglia egyet szippant francia országnak tüszenteni kell.

A' 23-dik datum.

A' főinquisitor ma szobámba jött. Mihelyt távulról lépteit hallottam, szék alá rejtém magamat. Midőn nem látott, kiáltani kezdé „Popricscsin?” — Nem szólltam. — Azután: „Aksentyj Ivanovits, tiszteletbeli tanácsnok, nemes ur!” — Egyre hallgattam. — „Nyolczadik Ferdinand spanyol király!” — Már ki akartam fejemet dugni de gondoltam magamban: nem, rajtam nem fogsz kikapni! már ismerünk, már ismét hideg vizet akarsz fejemre öntetni. — De most észre vett, és botjával kikergetett a' szék alól. — Rendkívül fájdalmas ütések esnek azon átkozott bottal: de mind ez jóvá tétetett mai találmányommal. Én t. i. felfedeztem, hogy minden kakasnak van spanyol országa, 's hogy ez tollai közt találtatik. — A' főinquisitor haragosan hagyott-el, 's büntetéssel fenyegetett: de én nem hallgattam gyáva gonoszságára, mivel tudom, csak mint angolok eszköze bánik velem.

Nem, nincs erőm ezt kiállni! O Isten, mit csinálnak velem! minduntalan öntözik a' hideg vizet fejemre. Nem hallgatnak reám, nem gondolnak velem. Mit vétettem én nekik? Miért kinoznak engem? mit akarnak tőlem szegénytől? mit adhatok nekik? Hisz' nekem semmim sincs. Ez erőmön fölül van; e' kinokat ki nem tudom állani. Fejem ég, és minden inog szemeim előtt. Szabadítsatok-ki! Adjátok hármas fogatát a' szélesebességű lovaknak. Ül-fel sógor! csen-

gesseetek harangcsák! horkoljatok lovak, és vigyetek-ki e' világból! Tovább, tovább, hogy mit se lássak! — Hah nézd! az ég kitarul előttem, és csillagom tündöklök a' távulból; az erdő homályos fáival és a' hold ellövelnek mellettem. Egy kék felhőcse terül-el lábaim alatt; egy lant hangzik a' felhőből. Itt a' tenger; túl olasz ország; nézd ott egy muszka paraszt-ház! Az én házam az, melly a' távulban kéklik? Az én anyám az, ki ablak alatt ül? O anyácskám, szabadítsd-meg szegény fiadat! — engedj egy könyűt cseppenni beteg fejére! Nézz ide, mint kinozzák őt! Nyomd a' szegény árvát kebledhez! Nincs neki menedékhelye e' földön; mindenütt üldözik. O anyácskám! szánd-meg szegény beteg fiadat! — De tudjátok mit? Az algieri deynek egy szömörce éppen orra közepén ül!

PÓLYA ENDRE.

KÜLÖNFÉLE.

E s s a y s.

SZÁNKY KÁROLY TÓL.

I.

Első estem a' színházban *)

Crosz-court éjszakai végén még most is egy diszkapu áll, magasb építészeti igényeivel közelelének más kapu- 's ajtóinál, bár jelenleg maga is csak könyvsajtó műhely egyszerű ajtójaul szolgál. E' régi bemenet jelentőségéről az olvasó, ha fiatal semmit sem tud; nem sejtí, hogy ez a' régi Drury, Garrick Drurya bemenetének ajtója, 's egyszersmind minden, mi ama dicsből fölmaradt. Soha nem megyek rajta keresztül, hogy negyven évet le ne rázzak vállamról 's vissza ne idézzem azon estet, midőn rajta átmenék, először látni színművet.

Délután esni kezdett 's elhatározottatott, hogy színházba menjünk (szüléim és én), ha az eső megszűnendnék. Szivem dobogott, míg az ablaknál álltam 's rettegve figyelék a' pocsolyákra 's az esővíz futására az utcákon; mert csak ezek legyenek nyugodtak 's kevésbbé mozgekonyak, szép időnek is kell lenni csakhamar, azt megsugák nekem. Ah, mi vágyakozva néztem-ki utána! Még emlékezem örömemre, mikor az utós csöppek leestek, 's miként szaladt tudatni azt.

Szabadjegyük volt, miket F. keresztatyám, olajkereskedő, (most Davies) a' Feather-Stone-Building Holborn szögletében, küldé. — F. nagy idomú férfi volt, beszédeiben komoly és pompázó, 's rangján túlmenő igényekkel teljes. Gyakran összejött John Galmer színésszel, kinek járását és tartását sokat fáradozott utánózni; de igen hihető, hogy inkább John figyelt 's tanult keresztatyám modorait. Sheridannel is ismerős volt, ki gyakrabban meglátogató. Az ő háza volt Holbornban, hova az ifjú Brisley első nejét a' szép Linley Mariát, kit egy bathi nevelőházból elszöktete, vivé. Szüléim éppen ott valának (négyyszögű asztalnál ültek), midőn estve keccses ragadmányával meg-

*) Charles Lamb, Anglia legjelesb 's tiszteltebb (whig) írója után.

Sz. K.

érkezők. Illy ismeretségeknél hihetőnek lelendjük, hogy keresztatyám, valahányszor kedve volt, szabadjegyet kérhete-ki a' Drury-Lane színházhoz. 'S valóban hallám mondani, hogy e' szabadjegyek — apró levelkék Brinsley kezétől — az egyetlen díj valának, miket a' zenekar és színház különféle erkélyeinek több évigi világosításaért kapott. Azonban tökélyesen elégtelt vala a' fizetésnek e' nemével; a' közelebbi ismeretség Sheridannel, legalább ugy képviselődek, több vala keresztatyámnak pénznel.

F. a' legnemesb lelkű volt minden olajáros közt; bizonyos finom illedelem soha nem hagyá-el; a' legegyszerűbb dolgokat vagy eseteket ciceroi kifejezőmódba tudá foglalni; csaknem szüntelen két latin szó volt szájában ('s mint hangzik az egy olajáros ajkairól folyó latin!). Tanulmányaim később képessé tettek e' két szót megjavítani; helyesen monda-ki: vice-versa-nak hangzanának; de ha ma olvasnám Senecában vagy Varroban, vagy valamit felolvassnák belőlök, még sem tennének rám olly imponáló benyomást, mint gyermekkoromban, midőn nagybátyám különös kimondása egytagú szavakká huzá össze 's bizonyosnemű angollá tévé, mint verse-verse. Kevély modoraival 's e' megcsontított szótagok segélyével ah! (elég kevés volt az) a' legkitűnőbb tiszteleteket vitta-ki, mit a' st. Andrew-plebania osztogathatott.

Meghalt, 's legalább a' hála e' jelével tartozám emlékének, részint az első színjegyekért (apró csudás talismanok), becstelen 's első látásra hitvány dolgoscskákért, de mik nekem többet tártak-föl a' kelet édeneinél. Más részint végrendelete az egyetlen birtok tulajdonosává tett, mit ez életben enyimnek nevezék, a' szép Puckeridges falumellett, min a' nagy országút megy-át Herford-grófságban. Midőn oda utazám elfoglalni azt, és lábamat saját földem és birtokomra tévém, a' végrendelőnek fontos modorai rám látszottak átjönni; csak megvallom hiúságomat, megnagyítám lépteimet, hogy háromnegyed hold földemet, kéjelmes házacskájával közepében, átmérjem, tele azon érzelemmel, mit angol földbirtokos érez, ki elmondhatja magának, hogy ég 's föld között, hova lábait teszi, minden övé. A' jószág okosabb kezekre ment-át, 's nem kevesebb mint szántóföldi-törvény kívántatnék rá, hogy jelenleg ismét megszerezsem.

Azon időben szabadjegyek voltak a' földszinre. Átkozott legyen azon igazgató, a' comfort ellensége, ki őket megszünteté. Mi hát illy lappal mentünk-be. Még emlékezem, mint kényteténk rendben és sorban állni az ajtó — nem még most is a' felálló — előtt, de ez 's egy más belső közötti téren. O, mikor fogok még így várakozni ismét! körülöm a' nonpareilek (apró czukorszemek) kikiáltása, kimaradhatlan toldaléka a' színházi látogatásnak azon időben. Éppen ugy emlékezem a' színház akkori gyümölcsárusnőinek fashionable kiabálására: „keressen ki valamit magának, almát, nonpareileket, színlapokat!“

Ekképp' tehát bejutva, midőn a' zöld függönyt látám, melly képzetemnek egész mennyét fűdé-el, melly előttem föltáruoland — ah, mint dobogott akkor szivem, mi leheléstelen valék várakozás miatt! Már láttam valami hasonlót — Rowenak Shakespeare, Troilus, és Cressidáját mutató aczélmetszetén, a' sátorbani jelenést Diomedessel, — 's valahányszor e' lapot látom, azon est érzelmei mindig ujra ébrednek lelkemben. Az elegans toilette-ű előkelő hölgyekkel telt páholyok, akkor a' földszin fölébe emelkedtek, 's a' földig nyúló faloszlopok, nem tudom, micsoda ragyogó valamivel voltak behuzva, — nekem jégczukornak látszottak, de nem a' szokott közönséges, hanem va-

lami egészen különösszerű jégezükornak, egészen más világból, dicsőnek 's isteninek!

Végre meggyújtattak a' zenekar lámpái. A' csengetyű először zendült-föl a' színpadon. Még másodszer kelle hangzania, de várakozásom igen is hatalmasan vala fölidegezve. A' lemondás egy nemében csuktam-be szemeimet, 's fejemet anyám ölébe rejtém-el. Akkor zendült-föl a' harang másodszer; a' függöny felgördült. Én csak hat évű valék; Artaxerxest játszák.

Kicsit már bekukkanék az egyetemi történetíratba, az ó részbe; a' persa udvar vala, mi itt szemeim előtt állt; a' multkornak rajza volt hát, mely előttem legörögjön. Nem különös érdekekkel követém a' cselekvény menetét, melynek értelméből természetesen keveset érték; de a' Dariusz szót hallám 's Daniel proféta közelében valék; minden érzékem a' látásában enyészett-el. Pompás ruhák, kertek, paloták, fejdelemnők eltűntek előttem; nem láttam színművészeket; e' perczben Persepolisban valék, 's a' tűz bálványa, a' persák vallási imádatának tárgya, csaknem szolgálatára téríté-meg; elragadtatásomban e' jelképi előadásokban valami főbbit láttam az anyagi tűznél. Rám nézve minden bűv és álom vala; csak álmaimban érzék későbbben hasonló kéjt. — Artaxerxes után Arlequin ötletét adák, 's még egészen világosan emlékezem, hogy a' tisztviselő-személyek átváltozása tisztes vén anyókba, történeti igazság komoly példajaul tűnt-föl nekem. Azon szabóban, ki saját fejét kezében hordá, éppen olly erősen 's elfogultlanul hívék, mint szent Dénes legendájában.

Másodszer, midőn színházba menék, a' Lady of the Manor-t látám. Egyes külsőségek kivételével csak egy gyöngye nyoma maradt-meg belőle emlékemben. Erre pantomime: a' Lun kísértete adaték, gunybohózat, mint képzelém, Rich ellen, ki rövid idő múlva azután meghalt. De akkori eszméimben (mint tarthattam volna gyermeki jólelkűségemben valamit satyrának!) Lun éppen olly messze ókor gyermekének látszék nekem, mint Lud, az arlequin öse. Láttam a' vén arlequint fölszállni néma sirjából, phantasticai sirlepleiben, minden tarka rongyocskáit színetlenül, elhalaványodott szívárvány jeleneteként. Illyenek, gondolám az arlequinek haláluk után.

Csakhamar azután harmadszor valék színházban. A' világ folyását adák; 's bírónak minden gravitásával fogék helyt székeimen. Még igen jól emlékezem, hogy a' jó Lady Wishford vaporei 's affectioja tragikai 's ünnepeles szenvedélynek hatását tévők rám. Erre Robinson Kruso-e következék; Kruso-e, Péntek 's a' papagály éppen olly hitelesek voltak nekem, mint a' történetírat. A' chlownok és pantalonok bohózatai egészen kiténtek fejemből. Éppen olly kevés ösztönt érzék magamban nevetni fölöttök, mint a' goth és grotesk fejeken (miket akkor csak vallásos értelemben néztem), kőtorz képeikkel vén gömbölyű templariusi egyházunk falain.

Ez előadásokat az 1781—82-ki színévben láttam; hetedik évembe menék Hat vagy hét év elfolyása után (az iskolában tudniillik a' színház minden látogatása szorosan el vala tiltva) ismét átléptem egy színház küszöbén; de azon régi est, midőn Artaxerxest láttam, mindig fejemben volt. Ugyanazon érzelmeket vártam ugyanazon színműtől felköltve látni. Ah! csekélyebb különbség van hatvanadik és tizenhatodik évünk között, mint a' tizenhatodik és hatodik között.

Mit nem veszték-el ez idő alatt? Amaz első korszakban semmit nem tudék, semmit nem értettem, semmit meg nem különbözteték, mindent érztem, mindent szereték, mindent csudáltam.

„El valék ragadtatva 's nem tudtam miért.“

Én a' templomot buzgó hívőként hagytam-el, 's okoskedő kritikusként léptem ismét bele. Ugyanazon tárgyak valának még meg külső létökben, de jelentőségök 's az első érzelmek varázshatalma oda volt. A' zöld függöny nem vala többé, melly két világot választotta-el, 's ha felgördült, elmúlt századokba nyitotta kilátást 's fölesküvé a' királyok árnyait; nem vala több, nagy darab zöld szövetnél, melly egy percze a' nézőket más személyektől választotta-el, kik olly emberek valának, mint ők, 's futékony szerepet kelle játszaniok. A' zenekar fölötti lámpák közönséges otromba mechanizmus által jöttek-föl; az első és második jel pusztá rántása volt a' csengetyűnek a' sugó kezétől, e' csengetyűnek, melly egykor földfölötti hangként tűnt-fel nekem. A' színészek semmik sem valának, mint festett férfiak 's asszonyok. Őket okozám, míg a' hiba bennem volt, 's a' változásban, mit annyi század, hat sebes év, szüle bennem. Talán szerencsém vala, hogy e' kopasz, száraz est darabja csak hitvány comedia volt. Időt nyerék oktalan reményemtől megszabadulni, 's igényeket 's váratkozásokat megszünti. Különbben tán megzavarhatták volna azon tiszta kéjt, mit érzék, midőn rövid időre aztán misz Siddont először látám Izabella szerepében. Hasonlítás 's emlékezet elsüllyedének a' jelen kecs hatalma előtt, 's a' színház ismét, más tekintetben, legbecsesb lön nekem minden élv között.

Cardeyret, egy merényes 's ügyes uti lator és tolvaj-csapat feje, ki francia országban csudálatos kalandjairól már rég ismeretes, néhány nap előtt ismét megugrott a' bresti fegyházból, hol néhány hónap óta a' toulouzei törvényszék ítéléte következtében ült. Most már 15-szer illant-el e' fegyházból, kétszer pedig a' touloni gályákról.

Lélek jelenlét. — Nem rég egy dáma férjével, kiből egész valójáról első pillanattal gazdag férfira lehetett ismerni, fagyaltat evett Parisban az olaszok boulevardján. Egy piperkőcznek, ki egy kissé mélyen pillantott a' champagne palaczkba, kedve jött az idegen dáma kalapja alá igen tolakodóag kandikálni, 's cigarrója vastag füstfölegeit arczába fúni. A' férj, ki éppen egy pohár fagyaltat tartta kezében, a' nélkül, hogy szólt volna, pohara egész tartalmát a' legnagyobb hidegvérűséggel csapá a' tolakodó arczába, 's kiáltá: „ah, bo-csásson-meg uram! én csak cigarróját akarám eloltani, mert nöm nyakken-dője veszélyben forgott attól meggyulhatni! — Mialatt ezt mondá, fölkelt, nejét karon fogá, 's távozott; a' jelenvoltak hangosan felkaczagtak, a' dandy pedig, kinek szakála és hajáról a' fagyaltatnak felolvadt alkatrészei cseptek, villámsujtottként állta.

Figyelmeztetés. A' Regelő számait fertályévenként és így jövő aprilis elejétől kezdve is lehet megrendelni a' kiadó hivatalban.

Az eddig évnegyedenkénti t. cz. előfizetők méltóztassanak a' jövő fertályévi folyamat iránt most megtenni rendelkezéseiket, hogy az illető lapokat félbeszakadás nélkül küldhessük.

A' szerk.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, valóságos angol vas-sajton, uri utsza 612.